

KEUREN VAN GRONINGER EN GELDERSE SLENKEN

Door: Wim Halsema (december, 2010)

Het afgelopen jaar, 2010, heb ik een paar keer de Groningse en Gelderse slenken mogen keuren. Op de jubileumshow van de Friesche Sierduiven Club (FSC) in Leeuwarden heb ik beide rassen gekeurd, op een keuring in Appingedam alleen de Groningse en op een keuring in Zuidoost-Drenthe enkele Gelderse slenken. Op al deze shows waren prima slenken aanwezig en heb ik vooral ook op de show van de FSC meerdere dieren met 96 punten beloond.

DE GELDERSE SLENK

Het viel me op dat ondanks de Gelderse slenken slechts één jaar erkend zijn, de dieren behoorlijk uniform van type waren. Nu waren wel voornamelijk de erkende kleuren rood en roodsilver schimmel (rood bandspar) ingezonden en daar zitten wel de betere types op. Er waren natuurlijk nog wel wat opmerkingen, zoals: iets korter in staart, wat voller en breder in de borst of wat langer in de hals. Maar toch, het belangrijkste voor een ras: een uniforme type was duidelijk aanwezig.

Type en stand: De stand van de duif wordt mede bepaald door de actie van de duif. De meeste Gelderse slenken tonen voldoende actie; ik moet zeggen, het is een zeer actieve duif, ook op tentoonstellingen, zeker als doffers naast duivinnen worden geplaatst. De stand is daarom bijna altijd goed opgericht. Een nadeel van deze duif is, wanneer hij zo actief is dat de krop te veel wordt opgeblazen. Enigszins opgeblazen wordt geaccepteerd, maar een krop als een 'ballon' wordt niet geaccepteerd bij de Gelderse. Vooral hele actieve doffers tonen nogal eens te veel ballonvorming.

De halsdracht is het meest typische aan de Gelderse slenk, ze moet soepel naar achteren worden gebogen. Hier schort het nogal eens aan, de hals is niet soepel genoeg waardoor die niet ver genoeg naar achteren wordt gebogen. In

de standaard is opgenomen dat de hals maximaal tot 90° met de ruglijn, naar achteren moet worden gebogen. De meeste duiven halen de 90° niet. Het gevolg is dat de duif te 'stijf' of 'stug' is in de hals. Vooral duiven die te veel blazen in de hals, tonen nogal eens een te stugge hals.

Na type, stand en actie komt de beoordeling van de onderdelen. Als eerste de kop en het oog. De kop moet duidelijk gevulder zijn dan die van de Groninger, vooral van doffers mogen we een goed gevulde voorkop verlangen. De kleur van het oog wijkt duidelijk af van de Groninger. Bij de Groninger wordt een wit randje om de pupil verlangd, het oog van de Gelderse is geel rond de pupil en moet naar buiten toe overgaan in oranje-rood. Vooral dat laatste ontbreekt nogal eens, ik zie vrij vaak Gelderse met een volkomen geel oog. Hier valt dus nog iets te verbeteren.

Als er iets is wat nog onvoldoende vastgelegd is bij de Gelderse slenk, dan is dat wel de tekening. De kleur is in de regel wel goed, meestal niet zo intensief als bij de Groninger, die vooral in rood de mooie 'bordeauxrode' kleur laat zien. Deze mooie intensieve kleur heb ik nauwelijks nog bij een Gelderse gezien.

De witte vlek op de voorhals zien we bij ongeveer 50 % van de duiven; meestal als ze deze witte vlek tonen, hebben ze ook witte veertjes op de vleugels (vleugelroos) en witte slagpennen. Verder is de onderbuik dan ook behoorlijk wit van kleur. Tot zover is er nog niets mis. De meeste problemen doen zich nu voor bij de slagpennen, die regelmatig schakelpennen vertonen. Nu zijn schakelpennen niet opgenomen in de rubriek 'ernstige fouten' van de Gelderse slenk, maar wel opgenomen in de 'Algemene keuringsrichtlijnen' van de NBS, die

overeenkomen met de 'Algemene Europese standaardeisen'.

In deze richtlijn staat dat schakelpennen een 'ernstige fout' zijn, tenzij ze bij gesloten vleugel niet zichtbaar zijn. Dat laatste geldt alleen voor 'bonte kleurslagen met een witte borstslab', de zogenaamde 'kropperbonte' kleuren (o.a. bij de holle kropper, de Norwich kropper en de Engelse kropper). Nu ga ik er min of meer vanuit dat de kleurslagen bij de Gelderse slenk de 'kropperbonte' factor hebben; hier is ook voldoende aanleiding toe, gezien de verwantschap met de holle en de Norwich kropper (via de uploper). Op grond daarvan zouden we schakelpennen mogen accepteren als ze bij gesloten vleugel **niet** zichtbaar zijn. Echter, zijn de schakelpennen bij gesloten vleugels **wel** zichtbaar, dan geldt dat als een 'fout' en dus puntenaftrek.

Er zijn bijna nog geen Gelderse slenken zonder schakelpennen, zolang ze dus **niet** zichtbaar zijn bij een gesloten vleugel is het nog géén fout; echter, het streven blijft om ze zonder schakelpennen te fokken.

Volledig gekleurde slagpennen, dus zonder witte slagpennen, is ook mogelijk. Dan geldt dat de buitenvanen heel licht tot wit van kleur moeten zijn, de binnenvanen mogen dan gekleurd zijn. Vooral bij intensief rood gekleurde duiven hebben we het probleem van te donker gekleurde buitenvanen, dit leidt ook tot puntenaftrek.

Tot zover de Gelderse slenk, waarvan ik denk dat die zeker een aanwinst is tussen onze andere nationale rassen, al is het alleen maar vanwege de enorme historische waarde.

DE GRONINGER SLENK

De Groninger slenk wordt natuurlijk al veel langer op een hoger niveau gefokt, waardoor er binnen het ras en tussen de kleurslagen veel meer uniformiteit is. De grootste moeilijkheid van de Groningse slenk is het vinden van de balans bij een zo ver mogelijk teruggeslagen hals. Heel veel slenken hebben daar heel veel moeite mee, waardoor allerlei manieren door de duif worden 'bedacht' om die balans te zoeken. Meestal wordt de staart gebruikt als extra steunpunt. Dat is vaak goed te zien aan

de uiteinde van de staart, die dan duidelijk vuil is. De balans zoeken en vinden is een duif ook niet aan te leren, ze doen het of ze doen het niet oftewel het zit erin of het zit er niet in. Een slenk die goed in balans is en toch de hals diep achterwaarts gebogen heeft, is in de regel een winnend dier.

Het type van de Groninger valt of staat met een brede en ronde borst; als dat niet aanwezig is, dan kan nooit een hoog predicaat volgen. De beentjes dienen niet te lang te zijn en de achterpartij mooi kort. Helaas zien we nog te vaak dieren met een te lange achterpartij waar dan ook nog eens te veel op geleund wordt. De beenlengte moet ook in de gaten gehouden worden, te lange beentjes komen regelmatig voor. De kop geeft in de regel geen problemen, maar wel de oogkleur en de vorm van de pupil. Een goede Groninger heeft een smal wit randje rond de pupil die geleidelijk overgaat in rood naar de oogrand toe. Nogal eens is het oog niet wit of 'helder' genoeg rondom de pupil. Ook de vorm van de pupil moeten we in de gaten houden, gebroken ogen, waarbij de iris doorgebroken is, is een uitsluitingsfout en moet met een 'O' worden bestraft.

De kleur en tekening bij de Groninger slenk zijn al veel verder doorgefokt dan bij de Gelderse slenk. Hierin komen dan ook veel minder problemen voor. De rode kleur is in de regel mooi dieprood van kleur en de gele kleur mooi diep oranjegeel. Witte slagpennen zien we ook minder, veel vaker zijn alle slagpennen gekleurd of alleen aan het eind slechts enkele witte pennen. Bij de rode en roodbleke kleurslagen zijn nogal eens de buitenvanen te donker van kleur; bij de gele kleurslagen komt dat ook voor, maar valt dat veel minder op. Hier hebben de gelen een duidelijk voordeel boven de roden. De sparren hebben daar vanwege hun lichte kleur, geen enkele last van. Ook schakelpennen komen voor en geven als ze bij gesloten vleugel zichtbaar zijn, weer de nodige puntenaftrek.

Tot zover mijn kijk op de Gelderse en Groninger slenk. Ik wens ten slotte alle fokkers van deze beide unieke rassen een uitstekend fokseizoen toe in 2011 en een hele goede gezondheid, zowel voor mens als duif.